

Christoph Redecker

Programma Quo Pro-Rector Academiae Rostochiensis Christophorus Redekerus, I.U.D. ... ad exequalium iustorum exsolutionem, Quam ... Annae Catharinae Vettiae, Viduus Moestissimus, Vir ... Iustus Christophorus Schomerus. SS. Theol. Doct. Profess. Publicus ... Hodie ... expetet, Omnes Omnium Ordinum Cives Academicos ... invitat

Rostochii: Weplingius, 1688

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777137534>

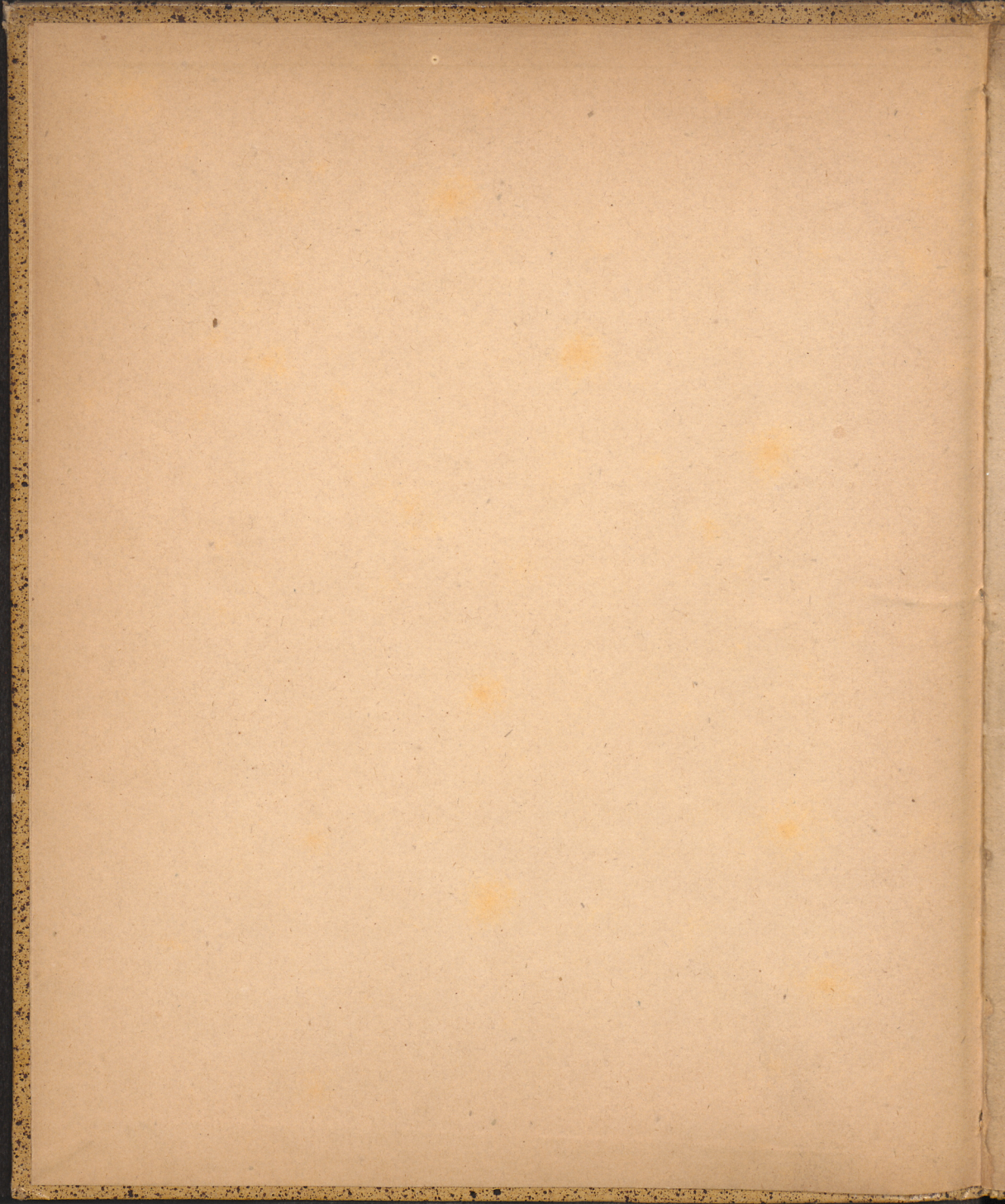
Druck Freier Zugang

Re Decker, C.,

in A. C. Vett

Rost. 1688.

PROGRAMMA
Quo
PRO - RECTOR
ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS
CHRISTOPHORUS RE-
DEKERUS,

J. U. D. & P. P. Consistorii Ducalis p. t.
Director ad exequialium justorum exsolutionem,

Quam
Fæminæ Nobilissimæ, omnique virtutum splendore fulgidissimæ

ANNÆ CATHA-
RINÆ VETTIÆ,

Viduus Mœstissimus,

VIR Maxime Reverendus atque Excellentissimus Dominus

JUSTUS CHRI-
STOPHORUS SCHOMERUS.

S S. Theol. Doct. Profess. Publicus, Consistorii

Ducalis Adfessor, & Superintendens dignissimus, Collega
& Amicus noster æstimatissimus, Honoratissimusque;

Hodie die 3. Decembris, horâ primâ, in Templo Jacobæo
piè præstari expetet,

Omnes Omnium Ordinum Cives Academicos

Officiose & peramanter invitat.

Rostochii, Typis JOH. WEPPLINGII, Univers. Typogr. 1688.

13.

Salutem!

Væ sint generis humani miseræ, quantas homo sustineat aduersitates, Experientia, optima rerum Magistra, iuculenter docet. Quotidiè enim alios morbos, quibus fragile obsidetur corpusculum, alios incertam valetudinis conditionem, alios vitæ ambiguitatem, alios suorum obitum, famem, temporumve injurias deplorare cernimus.

Seqvitur miseria, ut umbra, corpus, nec id, dum vivit comitari desinit. Hinc satis, verè quispiam vitam humanam nominavit miseriarum & calamitatũ palæstram. Pugnandũ enim nobis est cum peccatõ, diabolõ, carneq; nostrã; pugnandũ nobis cum acerbissimis doloribus, cum exquisitissimis periculis, cum gravissimis molestiis. Hinc alius eleganter definiit vitam: quod sit non vita, in qua cura curam trudit, luctus luctum, dolor dolorem, ut unda undam in mari. Pugnacissimi Thraces, teste Valerio Maximo, luctuosa puerperia, læta vero funera appellabant: illa enim laborum & miseriarum initium, hæc finis. Cum nascitur homo, futurarum quasi miseriarum suarum vates, vagitu omnia complet ac lachrymis; & quamvis omnium sit nescius & ignarus, hoc unum tamen in prima nativitate novit FLERE & VAGIRE. Si ad ætatis florem adolescat majoribus periculis, præprimis si ferore & intemperie ejus mens agatur, exponitur. Vos Herculeos labores, curas, anxietates, molestias non sustineat vir factus! Si ad senilem ætatem, seu, ut Augustinus ait, ad longam infirmitatem pervenerit, moritur paulatim & deflorescit, nec imbrem amplius ferre, nec ventos, nec solem pati potest, de omnibus cœli tempestatibus conqueritur. Quid igitur vita nostra aliud, quam speculum miseriarum

feriarum, curarum series, mare periculorum, anxietatum, molestiarum, morbi pabulum, victima mortis. Hinc, volente Ambrosio, brevem illam Deus fecit, ut inœstitiæ ejus, quæ prosperitate vinci vel tolli non poterant, exiguitate temporis finirentur. Ut mare, licet summa adfit tranquillitas, non datur sine fluctu & undis, ita nec illorum vita sine mœrore & tristitia, qui mitiorem fortunam præ aliis sentiunt. Nullus dies, nullaq; hora læta, cui non denæ aliæ succedunt tristitiæ ac doloris plenæ. Testis, ut reliquorum depositiones omittam, exceptione major est, *Vir Maxime Reverendus, Dominus JUSTUS CHRISTOPHORUS SCHOMERUS, SS. Theologiae Doctor, Professor Publicus, Consistorii Ducalis Assessor Gravissimus, Superintendens Reverendissimus, Collega atq; Amicus noster Æstimatissimus Honoratissimusq;* Gaudebat amicitus *Vir Maxime Venerandus ANNAM CATHARINAM* suam, diu multumq; uteri difficultatibus, quasi oceano, jactatam, in portum pervenisse, omnemq; periculi metum pariendo superasse. Gaudebat, & sibi de formosissima gratulabatur filiola. Apud veteres Romanos, dicente Rosino, puerperæ statim doloribus defunctæ junoni sacrificium instruebant, & vestimenta Dianæ consecrabant. Puerpera nostra ANNA CATHARINA *Fœmina singulari pietate & virtute non has, sed ANNAM SAMUELIS Matrē* imitabatur, devotissimas devotâ mente Deo, onere liberata, agebat gratias. Maritus ardentissimis precibus gratum significabat animum, nec nisi læta spirabat. Verum, ut antea dixi, succedunt lætis tristiora fata, & juxta Poëtam, Gaudia principium nostri sunt sæpe doloris. De partu feliciter edito Triumphans nostra ANNA CATHARINA Marito, quævis felicia speranti, & reliquis adstantibus insperato vale dixit, & animam indefinentibus suspiriis Deo datori efficaciter commendans;

dans expiravit. Eheu! rerum humanarum inconstantiã, & vitæ fragilitatē! Certē erat *Beatissima* hæc Fœmina longiori vitâ, si ita Deo placuisset, dignissima. ANNA vocabatur & assidue ANNÆ SAMUELIS Matris imitatrix, Pietatem, virtutem ad quævis utilissimam, promissionem hujus & futuræ vitæ quæ habet, unicé colebat. Post Deum in Maritum defixos semper habebat oculos, ab ejus nuru pendebat. Mariam Caroli Burgundici filiam, Maximiliani Primi Imperatoris Conjugem, ad Vitæ usq; finem Maritum sine fūco amasse ferunt. Elisabetham Caroli V. Imperatoris sororem, Christiani II. Danorum Regis Conjugem fortunam fortunæ Mariti junxisse suam, Historicorum monumenta produnt. Idem & nos de *nostra Beatissima* jure affirmare possumus. Præter enumeratas enim Evadnem, Pantheam, Armeniam. Elisabetham Johannis Friderici Saxonis uxorem aliasq; encomiis Scriptorum celebratissimas mulieres egregiè adæqvabat. Soli Deo soli; Marito placere studebat. Hinc amoris sincerissimi & flagrantissimi vinculum quotidie hoc firmabatur. Idem volebant ambo, idem nolebant ambo. Erat una mens in duobus corporibus, quid jucundius? Non, exemplo Heleanæ, Paulinæ & Demetriadis in otio vivebat; sed laboribus œconomicis, & huic sexui convenientibus operam diligentissimè navabat. Erat altera Andromache, suæ familiæ exactissima vitæ regula. Et ut innumerales *De sanctæ nostræ* virtutes paucis comprehendam; talis erat *Beatissima* hæc, qualem descriptam sapientissimus mortalium Salomon posteritati reliquit. Proverb. 3. & Apostolus Paulus, 1. Timot. 2. Quò verò melior, eò obitus Mariti tristior: Præ maturum enim & insperatum Conjugis obitum amarissimè atq; insolabiliter deflet & carissimos sibi cineres, ut Romanorū more loqvar, perpetuò lachrymarum imbre irrogat. De Timanthe celeberrimo naturæ æmulo

æmulo refert Valerius Maximus, quod, quando dirum
Iphigeniæ sacrificium referre deberet, Agamemnonis ca-
put involvendo summi mæroris acerbiter arte exprimi
non posse, confessus fuerit. Hujus optimo jure ego imi-
tator esse possum, dum *Reverendiss. Viri*, mortem quondam
svavissimæ, nunc eheu! desideratissimæ, Conjugis lugentis,
dolorem Programmate hocce delineare cogor. Videor
eqvidem eum mihi audire quasi clamantem: ubi nunc me-
arum curarum levatrix, fortunarum conservatrix, libe-
rorum formatrix? Verum, quot præter has quærelas animo
ejus perferat dolores, quot suspiria trahat, quot gemitus
emittat, quam calidissimis suam ANNAM CATHARI-
NAM defleat lachrymis, ille judicabit cui svavissima thori
Socia jam antea per mortem erepta est. Nemo exprimet.
Cæterum, ut morem Programmata scribentium non negli-
gam, curriculum *Beatissima nostræ* à Mœstissimo Viduo mi-
hi transmissum hîc inseram. ANNA CATHARINA
VETTIA in hanc lucem nata est Lubecæ die IV. Julii, An-
no hujus seculi sexagesimo secundo, paternum genus à ci-
vibus Patriæ urbis & Kiliensis Holsatorû oppidi primariis;
maternum à consularibus, patriciisq; familiis apud Lubecenses
claris ducens; patre facta Spectatissimo Viro BERN-
HARDO VETTE, avoq; paterno, optimæ memoriæ Viro,
CHRISTIANO VETTE Kiliensi & Lubecæ quondam mer-
catore locupletissimo, & aviâ paternâ DOROTHEA ME-
JERIA, Ornatisissimi Viri CONRADI OSTMANNI, quon-
dam viduâ: ex matre v. prognata, nobilissimâ optimâq; ma-
tronâ, ANNA ELISABETHA, filiâ nobilissimi viri, qui
nostræ avus maternus fuit, MATTHIÆ BORNEFEL-
DII, Senatoris patriæ urbis amplissimi, & conspicuæ om-
nilaude matris, quæ nostræ huic avia materna saluta-
tur, ELISABETHÆ WIBBEKINGIÆ. Altius generis
memoriam repetere nolumus, ne conquisito alienæ laudis
cumu-

cumulo videamur diffidere propriæ, quandoquidem ipsa, cum viveret, magis qualis ipsa esse deberet, quam quales fuerint majores, animoolvebat. Inter fideles Parentum curas sollicitè educata, & ad omnes virtutes, muliebrem sexum ornantes, feliciter instituta, majori indies suorum gaudiò succrevit, & quid ad fingendos optimos mores tū ingenua indoles, tum virtutis maternæ exempla possint, egregiis virtutibus ostendit. Acceptam à primis incunabulis apud omnes probitatis laudem, ita semper servavit integram, ut ab omni ejusmodi vitio, quo lubrica ætas facile delabatur, quam quæ maxime abhorreret, nec luxu diffluens, nec ambitione elata, nec sermone procax, nec otio torpens; sed sobriè, modestè, pudicè suis satagere rebus perpetuo studeret, & postquam Patrem anno ætatis XVI. amisit, ad materni quoque imperii omnem nutum se quam lubentissime componeret. Singularis illa morum castitas atque animi modestia nullius magis, quam ecclesiastici ordinis viri matrimonio apta esse videbatur, adeoque; allucit amorè *Vidui nunc Maestissimi*, ut consiliò mature susceptò, ejus nuptias ambiret, cui desponsata est d. 26. Junij Anno LXXXIII. & solenni nuptiarum ritu celebrato die XXVII. Aug. Anno eodem nupsit. A quo tempore, quamvis mox tristi desideratissimæ matris obitu, multaque; corporis ægritudine non leviter afflictà, semper tamen blandis moribus, prudente consilio, strenua rei familiaris cura, & quod caput est, piis precibus, cultuque; Dei assiduo, omnibusque; quæ in uxore laudari possunt, dotibus se marito probavit, neque; quisquam bonus est, cui quidem innotuit, qui aliud ei testimonium possit dicere. Conjugium breve quaternâ prole fecundum fuit, in quibus filiolus natus maximus NICOLAUS BERNHARDUS vix annum & quatuor menses natus ad meliores abiit, non sine dolore *Pie Matris* præmissus, reliquæ tres filiolæ, SUSANNA
MAR.

MARGARETA, tres cum dimidio annos nata, ANNA
ELISABETHA nondum bimula, & quæ nunc recens in
lucem edita est, CATHARINA LUCRETIA, *Mœstissi-*
mo Patri superstites, amissæ matris, eheu! jacturam fa-
ciunt, antequam quid sit, matrem habere, intelligant.
O utinam diutius vixisset ad cælum emigrans nostra! Ast
Deo cui omnes lubentissimè parere debemus, aliter pla-
cuit: Is enim nunc eheu! adamantinum hoc matrimoniale
vinculum dissolvit, cordeq; Mœstissimi Dni. Vidui acuto
mortis ense miserimè dissecto, partē alterā, cum incredi-
bili remanentis partis dolore pariter ac desiderio, sepulchro
intulit. Ita enim Vir Experientiss. atq; Excell. Dn. BERN-
HARDUS BARNSTORPHIUS, Medic. Doct. Civitatis
Physicus & Acad. Profess. Publ. Collega atq; Amicus no-
ster Æstumatissimus attestatur, cujus verba sunt: Periculo-
sissimi Affectus Uterini, multū, hodiè ex partu graviter decum-
bentibus mulieribus, facessentes negotii, piè Defunctam Nostram
tantò cum impetu invasere, ut, vocatus altera à partu ad eandē
die nō xxiv. Nov. circa horam 2. pomeridianam in maximis an-
goribus & doloribus constitutam viderim. Querebatur enim se
sentire in infimo ventre atrocissimos & tantum non intolerabi-
les, cum anxietate præcordiorum, vomitu & suffocationis pe-
riculo conjunctos, dolores, qui quoties Uterus inflabatur, & in-
star globi hinc inde in ventre vagantis convulsivè movebatur, in
tantum augebantur, ut spretis omnibus in ejusmodi casibus aliàs
proficuis remediis, accedentibus insuper animi deliquiis, sudori-
bus frigidis, contracturis nervorum ac tendinum, insensibilitate
itidem partium extremarum, circa horam ejusdem diei duodeci-
mam nocturnam, postquam prius Dn. Marito, viduo proh! Mœ-
stissimo, & circumstantibus omnibus valedixisset, inter illorum
preces, suspiria, & lachrimas, placidè in Christo obdormiverit.
Hæc ille. Ita est, placidè obdormivit, mortalibus Immortalis facta
valedixit, & Te *Vir Reverendissime* Viduum mœstissimum, liberosq;
tuos, dolorum adhuc incapaces, orphanos præmaturò eheu! abi-

tu

ru suo fecit. Nemo luctum justissimum tuum in vitium vertet,
nemo nostrum conditionem tuam non lugeat & doloris tui par-
ticeps est. Verum cum, me non monente V. O. optimè noveris
conjugem mellitissimam non obiisse; sed abiisse, & quidem jussu
divino; non dubito, quin acerbissimum dolorem temperaturus
sis. Videtur desideratissima Tua Conjux Te, ut olim Dorothea
Tonna conjugem Andream Burgum Cremonensem Equitem &
consiliarium Cesareum alloqui, *Cujus alloquium exat inter monu-
menta Italia à Laurentio scràdero edita.*

Quid gemis heu! tanto felicia funera luctu,
Turbantur lachrymis gaudia nostra tuis.
Parce, precor, tristes questus effundere, vixi
Non erat in fati longior hora meis.
Immatura per!, sed tu diuturnior annos
Vive meos Conjux optime! vive tuos.

A Patre commiserationum & Deo omnis Consolationis & sa-
crario Israelis penetrantissima depellendo tanto dolori Tibi
Vir Venerande animitus apprecor remedia. Deus Abrahami
te in omni afflictione tua consoletur, Vulnus cordi tuo affli-
ctum ipsemet curet sanetque. Nostrum interea erit *Cives O-
ptimi* exequias à primo Nostræ Academiae Theologo Conjugi
quondam mellitissimæ nunc eheu! desideratissimæ hodiè pa-
ratas frequentissimo condecorare comitatu. Merita Mæstis-
simi Vidui, Virtutes Optimæ Defunctæ, splendor fulgidissimæ
familia, nostraque pietas omni jure id postulat. Adeste igitur,
adeste & per symbolum socii luctus publicum dolo-
rem Nobilissimæ Familia aliquomodo
lenite.

Conventus erit hora I. postmerid. d. 3. Decembr.
Anno 1688. in ædib. D. Jacobi.

os(o)so

MARGARETA, tres cum dimidio
ELISABETHA nondum bimula, &
lucem edira est, CATHARINA LU
mo Patri *superstes*, amissæ matris
ciunt, anteqvam quid fit, matrem
O utinam diutius vixisset ad cœlum
Deo cui omnes lubentissimè parere
cuit: Is enim nunc eheu! adamantinu
vinculum dissolvit, cordeq; Mœstis
mortis ense miserimè dissecto, partē
bili remanentis partis dolore pariter a
intulit. Ita enim Vir Experientiss. atq;
HARDUS BARNSTORPHIUS, M
Physicus & Acad. Profess. Publ. Co
ster *Æstumatissimus* attestatur, cujus
fissimi Affectus Uterini, multū, hodiè ex
bentibus mulieribus, facessentes negotii,
tantō cum impetu invasere, ut, vocatus
die n^o xxiv. Nov. circa horam 2. pomer
goribus & doloribus constitutam viderit
sentire in infimo ventre atrocissimos &
les, cum anxietate præcordiorum, von
riculo conjunctos, dolores, qvi quoties
star globi hinc inde in ventre vagantis co
tantum augebantur, ut spretis omnibus i
proficuis remediis, accedentibus in super
bus frigidis, contracturis ner vorum ac
itidem partium extremarum, circa horam
mam nocturnam, postqvam prius Dn. M
stissimo, & circumstantibus omnibus va
preces, suspiria, & lachrimas, placidè in
Hæc ille. Ita est, placidè obdormivit, mor
valedixit, & Te *Vir Reverendissime* Viduum
tuos, dolorum adhuc incapaces, orphano

, ANNA
recens in
Mœstissi
turam fa
telligant.
ostra! Ast
aliter pla
inoniale
dui acuto
n incredi
sepulchro
BERN.
Civitatis
nicus no
Periculo
er decum
Nostram
u ad eandē
maximis an
ur enim se
intolerabi
tionis pe
atur, & in
vebatur, in
asibus aliās
is, sudori
sensilitate
i duodeci
proh! Mœ
ter illorum
ormiverit.
ortalis facta
n, liberosq;
cheu! abi
tu

the scale towards document